Think Beyond Genius

คู่มือ สนทนาภาษาจีน ในชีวิตประจำวัน

จัดจำหน่ายโดย IDC PREMIER

คณาจารย์และกองบรรณาธิการ Think Beyond Genius

สารบัญ

มาทำความรู้จักภาษาจีนกันก่อนนะ 19

你好和再见。 27
Nǐ hǎo hé zàijiàn
หนี่ ห่าว เหอ จ้ายเจี้ยน
สวัสดีและลาก่อน

你认识她吗？ 35
Nǐ rènshi tā ma ?
หนี่ เอิ้นซือ ทา มะ
คุณรู้จักเขาไหม

快乐的语言 36
kuàilè de yǔyán
ไคว้เล่อ เตอ ยู่หยัน
ภาษาแสนสนุก

谢谢。 39
Xièxie
เซี่ยเซียะ
ขอบคุณนะคะ

对不起。 42
Duìbuqǐ
ตุ้ยปูฉี่
ขอโทษนะ

这是我的朋友。 44
Zhè shì wǒ de péngyou
เจ้อ ซื่อ หว่อ เตอ เผิงโย่ว
นี่คือเพื่อนของฉัน

生日 47
shēngrì
เซิงยือ
วันเกิด

你有几个孩子？ 49
Nǐ yǒu jǐ gè háizi?
หนี่ โย่ว จี่ เก้อ หายจือ
คุณมีลูกกี่คนล่ะ

我喜欢踢足球。 50
Wǒ xǐhuan tī zúqiú
หวอ ฉี่ฮวน ที จู๋ฉิว
ฉันชอบเล่นฟุตบอล

我的钱包丢啦。 52
Wǒ de qiánbāo diū la.
หว่อ เตอ เฉียนเปา ติว ลา
ผมทำกระเป๋าสตางค์หาย

银行 **54**
yínháng
หยินหัง
ธนาคาร

预订酒店。 **57**
Yùdìng jiǔdiàn
ยู้ติ้ง จิ่วเตี้ยน
จองโรงแรม

就在那边。 **61**
Jiù zài nà biān
จิ้ว จ้าย น่า เปียน
อยู่ด้านโน้นค่ะ

明天我们一起去看电影吧。 **64**
Míngtiān wǒmen yīqǐ qù kàn diànyǐng ba
หมิงเทียน หว่อเมิน อีฉี่ ชู้ คั่น เตี้ยนยิ่ง ปา
พรุ่งนี้เราไปดูหนังกันไหมครับ

时间 **68**
shíjiān
สือเจียน
เวลา

去购物 **71**
qù gòuwù
ฉู้ โก้วอู้
จับจ่ายใช้สอย

你喜欢吃什么？ **76**
Nǐ xǐhuān chī shénme ?
หนี่ สี่ฮวน ชือ เสินเมอ
คุณชอบทานอะไรล่ะครับ

赶快！ **79**
Gǎnkuài!
ก่านไคว้
รีบๆ หน่อย

健康 **81**
jiànkāng
เจี้ยนคัง
สุขภาพ

ประโยคภาษาจีนที่ใช้บ่อยในชีวิตประจำวัน **85**

数字 **98**
shùzì
สู้จื่อ
ตัวเลข

日 **105**
rì
รี่อ
วัน

月 107
yuè
เยี่ย
เดือน

颜色 108
yánsè
แหยนเซ้อ
สี

水果 109
shuǐguǒ
ซุ่ยกั่ว
ผลไม้

蔬菜 112
shūcài
ซูช่าย
ผัก

人体 115
réntǐ
เหรินถี่
ร่างกายมนุษย์

家庭 119
jiātíng
เจียถิง
ครอบครัว

事业 123
shìyè
ซื่อเย่
อาชีพ

衣服 126
yīfu
อีฝู
เสื้อผ้าอาภรณ์

动物 128
dòngwù
ต้งอู้
สัตว์

地方 136
dìfāng
ตี้ฟาง
สถานที่

银行 139
yínháng
หยินหัง
ธนาคาร

气候 142
qìhòu
ชิ่โฮ่ว
ลมฟ้าอากาศ

电器 146
diànqì
เตี่ยนฉี้
เครื่องใช้ไฟฟ้า

体育 149
tǐyù
ถี่หยู
กีฬา

食物和饮料 151
shíwù hé yǐnliào
สือวู้ เหอ อิ่นเลี่ยว
อาหารและเครื่องดื่ม

办公用品 163
bàngōng yòngpǐn
ป้านกง ย้งพิ่น
ของใช้สำนักงาน

车辆 166
chēliàng
เชอเลี่ยง
ยานพาหนะ

道路交通标志 170
dàolù jiāotōng biāozhì
เต้าลู้ เจียวถง เปียวจื่อ
เครื่องหมายจราจร

工匠 173
gōngjiàng
กงเจี้ยง
ช่างฝีมือ

工具 177
gōngjù
กงจู้
เครื่องมือ

乐器 179
yuèqì
เยี่ยฉี้
เครื่องดนตรี

医院 181
yīyuàn
อียว้าน
โรงพยาบาล

家 188
jiā
เจีย
บ้าน

地形 192
dìxíng
ตี้สิง
ภูมิประเทศ

自然灾害 194
zìrán zāihài
จื้อหราน ไจห้าย
ภัยธรรมชาติ

学习 196
xuéxí
เสียสี
การศึกษาเล่าเรียน

反义词 207
fǎnyìcí
ฟานอี้ฉือ
คำตรงข้าม

宗教 211
zōngjiào
โจงเจี้ยว
ศาสนา

性格 212
xìnggé
ซิ้งเก๋อ
อุปนิสัย

政治 214
zhèngzhì
เจิ้งจื้อ
การเมือง

法 217
fǎ
ฝ่า
กฎหมาย

花 219
huā
ฮวา
ดอกไม้

形状 222
xíngzhuàng
สิงจ้วง
รูปทรง

方向 223
fāngxiàng
ฝางเซี้ยง
ทิศทาง

省 226
shěng
เซิ่ง
จังหวัด

警句 232
jǐngjù
จิ่งจู้
คำคม

แบบฝึกหัดภาษาจีน 100 ข้อ 235

เฉลยแบบฝึกหัดภาษาจีน 100 ข้อ 262

มาทำความรู้จักภาษาจีนกันก่อนนะ

หากนับย้อนหลังกลับไปได้กว่า 5,000 ปี การปรากฏตัวของอักษรจีนที่เก่าแก่ที่สุดก็ได้ถือกำเนิดขึ้น จากแหล่งโบราณคดีเมืองซีอัน มณฑลส่านซี ทางตะวันตกเฉียงเหนือของประเทศจีน ตัวอักษรอันเก่าแก่นี้อยู่ในรูปของตัวอักษรภาพที่แกะสลักเสลาเป็นรูปต่างๆ กัน วงกลมบ้าง เสี้ยวพระจันทร์บ้าง และต่อมารูปแบบของตัวอักษรจีนก็ได้รับการจารไว้บนกระดูกสัตว์ ซึ่งนั่นนับได้ว่าเป็นยุคเริ่มแรกของศิลปะการเขียนอักษรจีนเลยก็ว่าได้ หลังจากที่จิ๋นซีฮ่องเต้ได้รวมแผ่นดินจีนเข้าด้วยกัน พระองค์ก็ทำการปฏิรูประบบตัวอักษรครั้งใหญ่ โดยการสร้างมาตรฐานรูปแบบตัวอักษรที่เป็นหนึ่งเดียวกันทั่วประเทศ โดยเรียกว่าอักษรเสี่ยวจ้วนหรือจ้วนเล็ก （小篆）ซึ่งถือเป็นตัวอักษรที่ใช้ทั่วประเทศเป็นครั้งแรกของจีน

ภาษาจีน(汉语-汉语 -**Hànyǔ**-ฮั่นอวี่, 华语 - 华语 - **Huáyǔ** - หัวอวี่ หรือ 中文 - 中文 - **Zhōngwén** - จงเหวิน) เป็นภาษาในตระกูลภาษาจีน-ทิเบต โดยภาษาพูดในกลุ่มนี้เป็นภาษาที่มีเสียงวรรณยุกต์ เราอาจแบ่งภาษาพูดของจีนได้ 6 ถึง 12 กลุ่ม ขึ้นอยู่กับเกณฑ์ที่ใช้ในการแบ่ง ที่รู้จักกันดีก็เช่น กลุ่มแมนดาริน กลุ่มหวู และกลุ่มกวางตุ้ง แต่อย่างไรก็ตามยังเป็นที่โต้เถียงกันว่าภาษาพูดของจีนนั้นควรจัดเป็น "ภาษา" หรือเป็นเพียงแค่ "สำเนียง"

ในจำนวนประชากรประมาณ 7 พันล้านคนบนโลกใบนี้ มีจำนวนถึง 1 ใน 5 เลย ทีเดียวที่พูดภาษาจีนแบบใดแบบหนึ่งเป็นภาษาแม่ นั่นจึงทำให้ภาษาจีนเป็นภาษาที่มีคนพูดเป็นภาษาแม่มากที่สุด ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่าภาษาจีนที่ใช้มีหลากหลายกลุ่ม จนทำให้ภาษาแตกต่างกันไปบ้าง แต่อย่างไรก็ตามสำเนียงพูดภาษาจีนที่ถือได้ว่าเป็นมาตรฐานมากที่สุดก็คือสำเนียงปักกิ่ง หรือภาษาฮั่น ซึ่งอยู่ในกลุ่มภาษาแมนดาริน ภาษาจีนกลาง หรือภาษาจีนแมนดาริน (Standard Mandarin) โดยปัจจุบันภาษาจีนกลางถือเป็นภาษาทางการของสาธารณรัฐประชาชนจีน และไต้หวัน นอกจากนี้ภาษาจีนกลางยังเป็น 1 ใน 4 ภาษาทางการของประเทศสิงคโปร์ อันได้แก่ ภาษาอังกฤษ ภาษามาเลย์ ภาษาทมิฬ และภาษาจีนอีกด้วย

ที่สำคัญในองค์การสหประชาชาติภาษาจีนก็ยังเป็น 1 ใน 6 ภาษาที่ใช้เป็นภาษาทางการอีกด้วย ซึ่ง 6 ภาษาที่ว่านั้นก็คือ ภาษาอังกฤษ ภาษาอาหรับ ภาษาฝรั่งเศส ภาษารัสเซีย ภาษาสเปน และภาษาจีน ส่วนภาษาจีนกวางตุ้ง เป็นภาษาทางการของฮ่องกงโดยใช้ร่วมกับภาษาอังกฤษ และมาเก๊าก็ใช้ภาษาจีนกวางตุ้ง ร่วมกับภาษาโปรตุเกส

ในปัจจุบันระบบตัวอักษรจีนแบ่งออกได้เป็น 2 ระบบใหญ่ๆ ได้แก่ ระบบตัวเต็ม และระบบตัวย่อ ระบบตัวเต็มเป็นระบบที่ใช้ในไต้หวัน ฮ่องกง มาเก๊า และกลุ่มชาวจีนโพ้นทะเลในทวีปอเมริกาเหนือ ส่วนระบบตัวย่อเป็นระบบที่ใช้ในจีนแผ่นดินใหญ่ มาเลเซีย สิงคโปร์ และกลุ่มชาวจีนโพ้นทะเลในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าระบบการเขียนของทั้ง 2 ระบบนี้จะแตกต่างกันไปบ้าง แต่สำหรับตัวอักษรที่ใช้กันบ่อยๆ นั้นก็จะมีจำนวนตัวอักษรที่แตกต่างกันไม่มากนัก คือไม่ถึง 1 ใน 4 ของจำนวนตัวอักษรทั้งหมด

โดยทั่วๆ ไปตัวอักษรจีนหนึ่งตัวจะมีหลากหลายความหมาย และมีความสามารถในการประกอบคำสูงมาก ซึ่งตัวอักษรบางตัวยังเป็นคำที่มีความหมายในตัวเองอีกด้วย ดังที่กล่าวมาแล้วนี่เองจึงทำให้ตัวอักษรจีนมีประสิทธิภาพในการใช้งานสูงมาก เช่นในการใช้ตัวอักษรจะพบว่าที่ใช้กันบ่อยๆ มีประมาณ 2,000 ตัวก็สามารถครอบคลุมการใช้ตัวอักษรในภาษาเขียนได้มากกว่าร้อยละ 90 เลยทีเดียว

ประชาชนกว่า 1 พันล้านคนในประเทศจีนใช้ภาษาจีนกลาง หรือจีนแมนดาริน เป็นภาษาหลักในการติดต่อสื่อสารกัน แต่ภาษาถิ่นที่ใช้กันในกวางเจา หรือฮ่องกง เป็นภาษาคนละภาษากับที่ใช้ในกรุงปักกิ่ง ดังนั้นหากคนจากสองถิ่นนี้ไม่ได้ใช้ภาษาจีนกลางในการสื่อสาร พวกเขาก็ไม่สามารถทำความเข้าใจกันได้ เนื่องจากภาษาทั้งสองมีความแตกต่างกันเป็นอย่างมาก แต่อย่างไรก็ตามภาษาถิ่นทุกภาษาของจีนล้วนมีไวยากรณ์ และรูปศัพท์ที่เหมือนกัน นั่นจึงทำให้คนที่อ่านออกเขียนได้สามารถสื่อสารกันได้อย่างง่ายดายด้วยการใช้ตัวอักษรเป็นสื่อ แม้จะพูดต่างภาษากันก็ตามที

ในปัจจุบันได้มีการแบ่งภาษาจีนออกได้เป็น 7 เขตด้วยกัน โดยภาษาถิ่นเหล่านี้ได้แก่ ภาษาถิ่นเหนือ ภาษาถิ่นอู๋ (ภาษาถิ่นเจียงซู และเจ้อเจียง) ภาษาถิ่นเซียง (ภาษาถิ่นหูหนาน) ภาษาถิ่นกั้น (ภาษาถิ่นเจียงซี) ภาษาถิ่นจีนแคะ (ภาษาถิ่นฮากกา) ภาษาถิ่นเย่ว์ (ภาษาถิ่นกวางตุ้ง) และภาษาถิ่นหมิ่นหนาน (ภาษาถิ่นฮกเกี้ยน) โดยในบรรดาภาษาถิ่นทั้ง 7 เขตนี้ ภาษาถิ่นเหนือเป็นภาษาถิ่นที่คนจีนใช้สำหรับสื่อสารมากที่สุด เมื่อเทียบกับภาษาถิ่นอื่นๆ คือมีราวร้อยละ 73 ของประชากรทั่วประเทศ

อักษรจีนมีลักษณะเป็นอักษรภาพ (logogram)โดยสัญลักษณ์แต่ละตัวจะแสดงคำในภาษาจีนและความหมาย อักษรจีนมีจุดกำเนิดจากรูปคน สัตว์ และสิ่งอื่นๆ รอบตัว แต่เมื่อเวลาล่วงเลยผ่านไป รูปลักษณ์ของตัวอักษรก็ได้มีวิวัฒนาการไปบ้าง จนกระทั่งไม่เหมือนกับสิ่งที่เลียนแบบในครั้งเริ่มแรกอีกต่อไป และสัญลักษณ์หลายต่อหลายตัวก็ยังเกิดจากสัญลักษณ์ตั้งแต่ 2 ตัวขึ้นไปมาประกอบรวมกันอีกด้วย ตัวอักษรจีนจะประกอบด้วยขีดต่างๆ ตั้งแต่ 1 ขีดไปจนถึง 64 ขีด ในพจนานุกรมภาษาจีนจะเรียงอักษรตามหมวดนำ และจำนวนขีด ดังนั้นในการอ่านภาษาจีน นอกจากต้องรู้ความหมายและการออกเสียงของคำแต่ละคำแล้ว ผู้อ่านยังต้องรู้อีกด้วยว่าคำนั้นๆ เกิดจากตัวอักษรใดรวมกับตัวอักษรใด นอกจากนี้ระบบอักษรจีนก็ยังไม่มีข้อกำหนดในเรื่องของจำนวนตัวอักษร โดยเท่าที่ค้นพบพจนานุกรมที่บรรจุคำไว้มากที่สุดชื่อ “Zhonghua Zihai” นั้นมีตัวอักษรถึง 85,568 ตัว แต่อย่างไรก็ตามส่วนใหญ่แล้วไม่ได้มีการนำมาใช้ทุกคำ ทั้งนี้เพราะการรู้อักษรจีนเพียง 3,000 ตัวก็จะสามารถอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาจีนได้กว่าร้อยละ 90 แล้ว ส่วนในการอ่านวรรณคดีนั้น ผู้อ่านจะต้องรู้จักตัวอักษรประมาณ 6,000 ตัวขึ้นไป

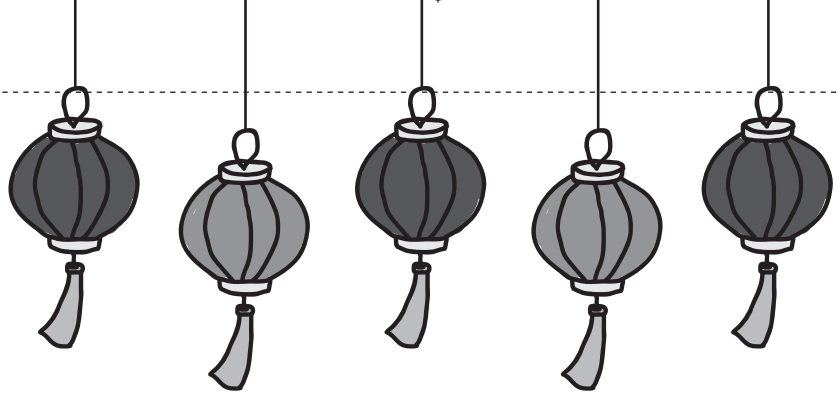

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นว่าตัวอักษรจีนนั้นเป็นตัวอักษรที่มาจากรูปภาพ และวิวัฒนาการเรื่อยมาจนเป็นตัวอักษรจีนในปัจจุบัน โดยมีข้อจำกัดที่ว่าแต่ละขีด แต่ละเส้นของตัวอักษรจีนไม่สามารถนำมาผสมกันแล้วออกเสียงเป็นภาษาจีนได้ ด้วยเหตุนี้นี่เองระบบการออกเสียงสัทอักษรภาษาจีน (拼音) หรือที่เราเรียกว่า "พินอิน" จึงได้ถือกำเนิดขึ้นมา โดยได้รับการดัดแปลงมาจาก International Phonetic Alphabets ดังนั้นผู้เรียนรู้ภาษาจีนจึงจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้ระบบการออกเสียงของพินอินด้วยเพื่อช่วยในการอ่านออกเสียงตัวอักษรจีนนั้นๆ นั่นเอง

汉语拼音 (**hànyǔ pīnyīn,** ฮั่นอวี่ พินอิน) คือระบบในการถอดเสียงภาษาจีนตามมาตรฐาน ด้วยตัวอักษรโรมัน พินอินเริ่มต้นในปี พ.ศ. 2501 และเริ่มใช้กันในปี พ.ศ. 2522 โดยรัฐบาลของสาธารณรัฐประชาชนจีนเพื่อเป็นการใช้แทนระบบการถอดเสียงแบบเก่าซึ่งก็คือระบบเวดและไจลส์ และระบบจู้อิน หลังจากนั้นเป็นต้นมาพินอินก็เป็นที่ยอมรับจากสถาบันนานาชาติหลายแห่ง รวมทั้งรัฐบาลสิงคโปร์ หอสมุดรัฐสภาอเมริกัน และสมาคมหอสมุดอเมริกัน โดยถือว่าเป็นระบบการถอดเสียงที่เหมาะสมสำหรับภาษาจีนกลาง และในปี พ.ศ. 2522 นั้นเอง องค์การมาตรฐานนานาชาติ (ISO) ก็ได้รับรองให้พินอินเป็นระบบมาตรฐาน (ISO 7098) ในการถ่ายทอดเสียงภาษาจีนปัจจุบันด้วยอักษรโรมัน (The Standard Romanization for Modern Chinese) อย่างไรก็ตามพินอินคือการใช้อักษรโรมันเพื่อแทนเสียงใดเสียงหนึ่งโดยเฉพาะเพื่อความสะดวกในการเขียนแต่ไม่ได้เป็นการยืมเสียงจากระบบของอักษรโรมันมาใช้ การใช้ระบบพินอินนี้นอกจากจะช่วยให้ชาวต่างชาติเขียนอ่านภาษาจีนได้สะดวกขึ้นแล้ว เรายังสามารถนำพินอินมาใช้กับการพิมพ์ในคอมพิวเตอร์ได้อย่างง่ายดายยิ่งขึ้นอีกด้วย แต่อย่างไรก็ตามหนังสือเล่มนี้ได้จัดทำคำอ่านที่เป็นภาษาไทยมาอย่างพร้อมสรรพเรียบร้อยแล้ว ทั้งนี้ก็เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ที่เพิ่งเริ่มเรียนรู้ได้นำไปใช้สนทนาได้ในชีวิตประจำอย่างง่ายดายที่สุด

พยัญชนะ

พยัญชนะต้นของภาษาจีนมี 21 เสียง

b (ปอ)	p (พอ)	m (มอ)
f (ฟอ)	d (เตอ)	t (เทอ)
n (เนอ)	l (เลอ)	g (เกอ)
k (เคอ)	h (เฮอ)	j (จี่)
q (ชี่)	x (ซี่)	z (จือ)
c (ชือ)	s (ซือ)	zh (จือ)
ch (ชือ)	sh (ซือ)	r (รือ)

หมายเหตุ : พยัญชนะต้นกึ่งสระมี 2 เสียง ได้แก่ y (อี) และ w (อู)

สระ

1 สระเดี่ยว

a (อา)	o (โอ)	e (เออ)
i (อี)	u (อู)	ü (อวี)

2 สระประสม

a (อา) + o (โอ) = ao (อาว)	i (อี) + u (อู) = iu (อิว)
e (เออ) + i (อี) = ei (เอย)	a (อา) + i (อี) = ai (ไอย)
u (อู) + i (อี) = ui (อุย)	o (โอ) + u (อู) = ou (โอว)
u (อู) + o (โอ)= uo (อัว)	u (อู) + a (อา) = ua (อวา)

เพิ่มเติม : หากสระ e (เออ) ตามท้ายสระตัวอื่นจะออกเสียงเป็นสระ ê (เอ)

i (อี) + e (เอ) = ie (เอีย)	ü (อวี) + e (เอ) = üe (เอวีย)

วรรณยุกต์

ระบบพินอินมีเครื่องหมายแทนเสียงวรรณยุกต์ 4 เครื่องหมายด้วยกัน ได้แก่

1 วรรณยุกต์เสียงที่หนึ่ง แทนด้วยขีดระนาบสั้นๆ (¯)
เทียบเท่าเสียงสามัญในภาษาไทย

ā ē ī ō ū ǖ

2 วรรณยุกต์เสียงที่สอง แทนด้วยขีดสั้นๆ เอียงขวา (´)
เทียบเท่าเสียงจัตวาในภาษาไทย

á é í ó ú ǘ

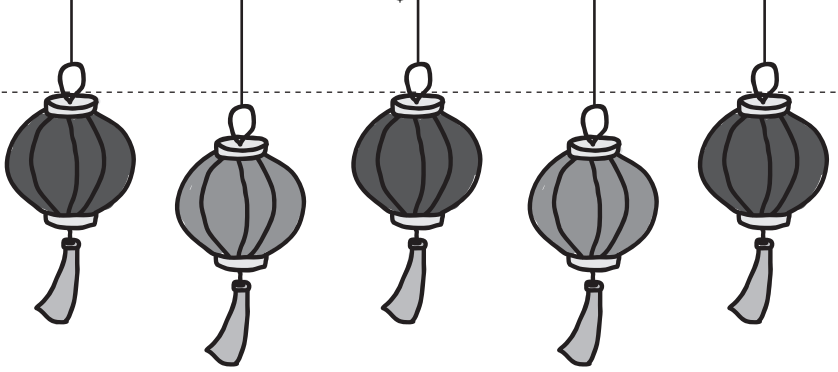

3 วรรณยุกต์เสียงที่สาม แทนด้วยขีดรูปลิ่ม (ˇ)
คล้ายเสียงเอกในภาษาไทย

ǎ ě ǐ ǒ ǔ ǚ

4 วรรณยุกต์เสียงที่สี่ แทนด้วยขีดสั้นๆ เอียงซ้าย (ˋ)
เทียบเท่าเสียงโทในภาษาไทย

à è ì ò ù ǜ

เราอาจจะสรุปให้จดจำการเทียบวรรณยุกต์กับภาษาไทยได้ง่ายๆ ดังนี้

เสียงที่ 1	เสียงที่ 2	เสียงที่ 3	เสียงที่ 4
ˉ	ˊ	ˇ	ˋ
สามัญ	จัตวา	เอก	โท
bā	bá	bǎ	bà
ปา	ป๋า	ป่า	ป้า

หมายเหตุ : ในการใช้แป้นพิมพ์ของคอมพิวเตอร์ เราอาจใช้ตัวเลข (1, 2, 3 และ 4) แทนเครื่องหมายวรรณยุกต์ทั้ง 4 เสียงก็ได้

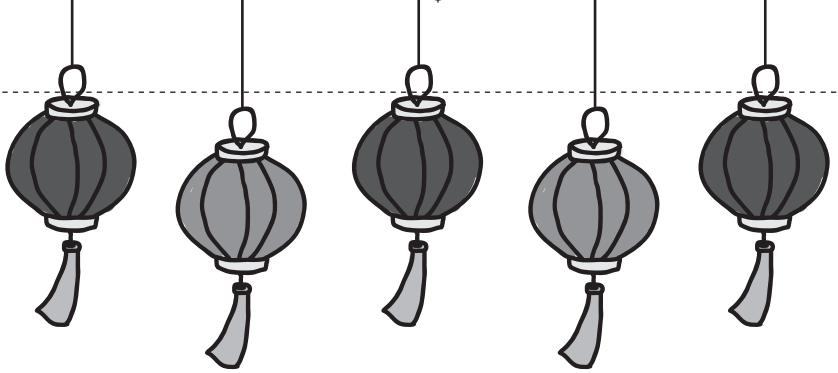

เสียงที่ 1	เสียงที่ 2	เสียงที่ 3	เสียงที่ 4
ˉ	ˊ	ˇ	ˋ
สามัญ	จัตวา	เอก	โท
ba1	ba2	ba3	ba4
ปา	ป๋า	ป่า	ป้า

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่าภาษาจีนนั้นมีทั้งภาษากลาง และภาษาท้องถิ่นคล้ายๆ กับภาษาไทย โดยภาษากลาง (ภาษาจีนกลาง หรือแมนดาริน) จะใช้กันทั่วไปในหมู่ชนชาวจีน ทั้งจีนแผ่นดินใหญ่ ไต้หวัน และชาวจีนโพ้นทะเล ซึ่งภาษาจีนกลางนั้นจะมีทั้งส่วนที่เป็นภาษาเขียนและภาษาพูด ส่วนภาษาท้องถิ่นอื่นๆ อาทิเช่น กวางตุ้ง แต้จิ๋ว ฮกเกี้ยน แคะ และไหหลำจะเป็นภาษาที่เข้าใจกันเฉพาะถิ่นนั้นๆ เท่านั้น และเมื่อต้องการใช้ภาษาเขียนก็จะใช้ตัวอักษรจีนกลาง

สำหรับระบบตัวอักษร ได้แก่ อักษรจีนตัวเต็ม（繁体字）หรือที่เราเรียกกันสั้น ๆ ว่า “ตัวเต็ม” นั้นหมายถึงตัวหนังสือจีนที่ใช้กันโดยทั่วไปก่อนหน้าที่สาธารณรัฐประชาชนจีนจะประกาศใช้อักษรจีนตัวย่อ （简体字）ซึ่งอักษรจีนตัวย่อก็คือตัวหนังสือจีนที่นำมาทำให้เขียนง่ายขึ้น ยกตัวอย่างง่ายๆ เช่นคำว่า 龙(หลง) ที่แปลว่ามังกรนั้น แต่เดิมจะมีถึง 17 ขีด แต่เมื่อย่อแล้วก็จะกลายเป็น 龙 ซึ่งเหลือเพียงแค่ 5 ขีดเท่านั้น ปัจจุบันตัวอักษรจีนที่ผ่านการย่อนี้มีทั้งสิ้น 2,238 ตัว นอกเหนือจากนี้คือยังคงใช้อักษรตัวเดิมอยู่

สาธารณรัฐประชาชนจีนประกาศใช้ระบบอักษรจีนตัวย่อในปี พ.ศ. 2499 แต่เนื่องจากความแตกต่างของลัทธิทางการเมืองในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 จึงทำให้เกาะไต้หวัน และกลุ่มชาวจีนโพ้นทะเลในประเทศต่างๆ ทั่วโลกยังคงยืนยันที่จะใช้อักษรจีนตัวเต็มต่อไป ต่อมาในปี พ.ศ. 2514 สาธารณรัฐประชาชนจีน หรือจีนแผ่นดินใหญ่ก็ได้เข้าไปเป็นหนึ่งในสมาชิกถาวร 5 ประเทศอันได้แก่ จีน ฝรั่งเศส รัสเซีย สหราชอาณาจักร และสหรัฐอเมริกา คณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ (UN) ก็ได้รับรองภาษาจีนตัวย่อเข้าเป็นหนึ่งในภาษาสากล (อังกฤษ ฝรั่งเศส รัสเซีย จีน สเปน และอาหรับ) อย่างเป็นทางการ จากนั้นเป็นต้นมา อักษรจีนตัวย่อก็ได้เริ่มมีบทบาทมากยิ่งขึ้นจนเป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางในประชาคมโลก

你好和再见

Nǐ hǎo hé zàijiàn

หนี ห่าว เหอ จ้ายเจี้ยน

สวัสดีและลาก่อน

A : 早安。

Zǎo ān

เจ่า อาน

อรุณสวัสดิ์ครับ

B : 早安。

Zǎo ān

เจ่า อาน

อรุณสวัสดิ์ค่ะ

A : 好久不见，你身体好吗？

Hǎojiǔ bùjiàn, nǐ shēntǐ hǎo ma ?

ห่าวจิ่ว ปู้เจี้ยน หนี่ เซินถี่ ห่าว มา

ไม่ได้เจอกันนาน สุขภาพของคุณเป็นอย่างไรบ้าง

B : 我的身体很好。

Wǒ de shēntǐ hěn hǎo

หว่อ เตอ เซินถี่ เหิน ห่าว

สุขภาพของฉันดีค่ะ

对不起，我先走了。

Duìbuqǐ, wǒ xiān zǒule

ตุ้ยปูฉี่ หว่อ เซียน โจ่วเลอ

ขอโทษนะ ฉันต้องไปก่อนแล้วล่ะค่ะ

A : 回头见。

Huítóu jiàn

หุยโถว เจี้ยน

แล้วพบกันใหม่นะครับ

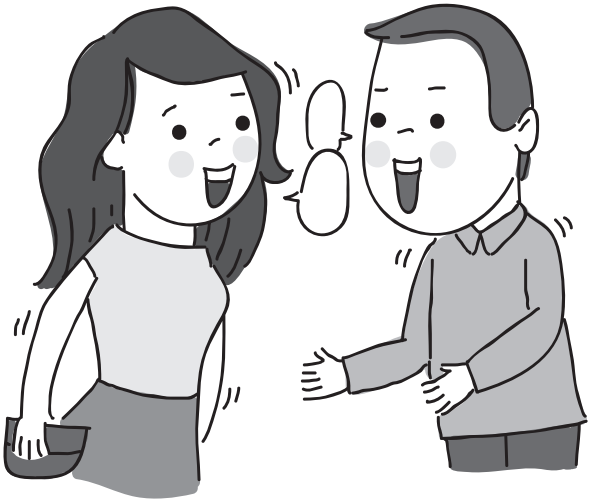

8 859099 302623
ราคา 185 บาท
Think Beyond Books

Think Beyond Genius
เพราะทุกสิ่งคือความรู้ที่เราอยากให้คุณ